

GreytNews 44 - stichting Greyhounds Rescue Holland - 26 januari 2013.

Voor u ligt alweer de eerste GreytNews van 2013. Misschien zit u nu met een lekker bakkie koffie op uw gemak de verhalen te lezen. Buiten ijzige kou en nog even de sneeuw, maar binnen met de kachel aan is het behaaglijk warm. Zeker als uw hond ondertussen op uw voeten ligt te snoozen. Of misschien wel bij u op schoot. Hoe anders is de werkelijkheid slechts een paar duizend kilometer verderop, zo onvoorstelbaar dichtbij eigenlijk. Daar kunnen de galgo's slechts dromen van een warme wereld, een maag die niet rammelt en een aai over hun kop. En misschien zijn zelfs de dromen vergaan, want hoe kun je dromen van iets dat je nooit hebt gekend. Maar altijd blijft een verlangen in hun hart. Naar een leven dat anders is. Zou moeten zijn.

Met vrees zien wij het einde van het jachtseizoen de komende week naderen. Na of eigenlijk zelfs nog middenin de toch al moeilijke wintermaanden volgt zo mogelijk nog een ellendiger periode. Weken vol wanhoop en lijden. Onnoemelijk veel galgo's zullen weer worden afgedankt of nog erger. En wij zullen doen wat we kunnen om zoveel mogelijk levens te redden. Dankzij u hebben we in 2012 bijna 200 hondjes een nieuw leven kunnen geven. Van wanhoop naar hoop. Van ellende naar liefde. We willen zo graag nog zo heel veel meer doen.. Daarom zijn we ook zo druk bezig met de wereld achter het galgoleed, zoals u hebt kunnen lezen in onze intro over [De Kraan](#).

Lieve mensen, dank voor al uw steun in 2012. Wij hopen dat u ons ook in 2013 blijft steunen. Want wie zijn wij zonder u, en wat zijn de galgo's zonder u! Zij hebben u nodig, meer nog dan ooit. Wij gaan door zolang wij nodig zijn. En wij hopen samen met u!

De wandelingen - 16 maart 2013 Voorjaars Strandwandeling!

Net op het nippertje voor het verschijnen van deze GreytNews kregen wij vandaag de bevestiging dat we voor onze voorjaarswandeling welkom zijn in Noordwijk. Het is alweer een hele tijd geleden dat we in deze regio een wandeling organiseerden dus we hopen hier een heleboel mensen blij mee te maken. Bovendien gaan we deze keer eens niet op een zondag maar op een zaterdag wandelen, ook daar zijn verzoeken voor binnengekregen en we proberen waar mogelijk jullie natuurlijk tegemoet te komen.

Een zaterdag dus en wel op zaterdag 16 maart 2013. Heerlijk wandelen op het Noordwijkse strand, en nu maar duimen voor een prille voorjaarszon. Alle informatie vind u binnenkort op onze [website](#) maar de datum kunt u dus vast in uw agenda noteren. En zegt u nu al, wij zijn er sowieso bij, laat het [evenemententeam](#) dat dan even weten via een mailtje. Altijd handig om een inschatting van het aantal deelnemers te kunnen maken. Tot ziens!

Hond in het zonnetje. - Caramelo.

Caramelo (Popeye) is een wat oudere reu van ongeveer 6 jaar, waarvan hij de meeste jaren in Spanje heeft doorgebracht. Blijkbaar heeft hij een goede baas daar gehad. Hij heeft weinig beschadigingen, het zijn maar enkele plekje. Een mooie heel donkerbruine zachte vacht met enkele witte plekken en witte tenen. Hij is een "persoonlijkheid" en straalt zijn mannelijkheid uit naar andere honden, maar buiten op straat is hij nog voorzichtig met vreemde mannen.

Loslopend in het parkje en in de sneeuw gedraagt hij zich als een jonge hond en rent hij en wil spelen. Je kunt hem uitdagen en dan draait hij rondjes om je heen.

Binnen houdt hij van knuffels op de bank, vooral die met piepertjes erin. Ook vindt hij het fijn om iets van de baas bij zijn plek te hebben, bijvoorbeeld een pantoffel. Naast je op de bank gaat hij languit liggen en kan hij zich helemaal ontspannen en op zijn rug met zijn poten in de lucht.

Wat zou het fantastisch zijn als deze schat zijn forever home and family mag krijgen!

Uit de adoptiehoek – door Vicky, Babeth en Joke.

Wat is de tijd snel gegaan, het is alweer 2013!

We kunnen trots op het afgelopen jaar terugkijken, het adoptieteam heeft veel honden laten adopteren bij heel fijne families, niet alleen galgo's hebben de weg naar Nederland of België gevonden maar ook podenco's. Met plezier kijken Vicky, Joke en ik naar alle leuke evenementen van 2012, Greyhounds Rescue Holland stond in het teken van leuke evenementen, samen hebben we het met vreugde gevierd.

Januari is al heel goed begonnen, adoptieaanvragen laten ons zien dat ondanks de recessie in Nederland, mensen toch hun hart laten spreken door een galgo te adopteren.

Wat hebben we mooie foto's binnen gekregen, spelende honden in de sneeuw, echt plaatjes om te zien!!

Nu is het moment aangebroken om de leuke en warme jassen te showen die voor onze lieverds aangeschaft zijn, ze zijn nu meer dan nodig!

Leuke pleeghonden zijn ook geadopteerd, het fijnste van deze honden is dat we veel over ze weten, vooral wat betreft onze Joke die ook een beetje hun moeder is, ze zorgt dat ze bij de juiste familie terechtkomen, wat uiteraard heel belangrijk is.

We zullen de komende tijd nieuwe honden onder onze hoede nemen, honden die enorm pech hebben dat ze bij een galguero leven en geboren zijn, zoals altijd wordt chantage gebruikt, wie niet opgehaald wordt heeft een grote kans om gedood te worden.

Natuurlijk kunnen we ze niet allemaal redden, maar we kunnen onze ogen ook niet sluiten voor deze hondjes, zodra dat de testen zijn gedaan, zullen deze stakkers op onze adoptiesite komen.

Zo lieve mensen, ze hebben jullie nodig, ik weet het, er komt geen einde aan, maar wat moeten we dan!

Ja..... toch maar adopteren!

GRH werkt hard om de bron in Spanje aan te pakken, dat is zo belangrijk, onze Letty is hier een kanjer in!!

Vicky, Joke en ik rekenen op jullie dit jaar, we hebben echt een fantastische stichting, met zijn allen gaan we zorgen dat het jaar 2013 net zo goed wordt als 2012!!

Veel liefs en een zacht pootje van alle hondjes!

Onze nieuwe voorzitter Letty Ubbink aan het woord.

Lieve lezers,

Hoe onvoorstelbaar snel gaat de tijd. In januari 2011 wist ik nog niets van alle gruwelijkheden die in Spanje gebeuren. Een kleine twee maanden later zat ik bij Linda, ons algemeen bestuurslid, aan tafel om te praten over een mogelijk sponsorproject voor de toen nog nieuw op te starten kliniek Amicos. Alhoewel ik inmiddels wat beter op de hoogte was, vertelde Linda vol vuur over de situatie in Spanje, over de obstakels en het doorzettingsvermogen van zowel de galgo's als de vrijwilligers, hier en in Spanje. Ik was gegrepen. Gegrepen door de verschrikkelijke verhalen, door de enorme toewijding die ik zag en door onbegrip en ontzetting. Toen ik weer in de auto zat om naar Hilversum te rijden, tolde mijn hoofd.

Kort daarop sprak ik met Geert en daarna met Mieke. En bezocht ik "mijn" eerste wandeling met tientallen fantastische galgo's. En weer voelde ik die enorme passie, integriteit en toewijding om de galgo's een beter leven te geven, bij de vrijwilligers en bij de adoptanten. Fantastische honden, een groep en een missie waaraan ik wilde bijdragen, omdat de galgo's en hun lot je niet meer loslaten als je eenmaal op de hoogte bent.

Vanuit onder meer mijn juridische achtergrond kon ik gelukkig iets bijdragen. GRH wilde en wil al lange tijd zich naast de succesvolle adoptie meer richten op politieke en maatschappelijke "drukpunten", maar kwam daar door de al enorme werkdruk niet voldoende aan toe. Samen kwamen we in hetzelfde jaar tot een eerste resultaat, dat u zich misschien nog herinnert, de EU campagne van 2011. Inmiddels is er meer en meer gedaan en meer ruimte gekomen om het galgo-probleem in Spanje zelf aan te pakken op verschillende manieren, in de hoop dat het ook voor de galgo's daar langzaam beter wordt.

Op 1 januari heeft Geert, nu Erevoorzitter, het stokje aan mij overgedragen. GRH is een volwassen, integere en schitterende stichting. Het gegeven vertrouwen van het bestuur en vrijwilligers is dan ook voor mij een beetje overweldigend. Maar het geeft ook moed en op mijn beurt heb ik ook groot vertrouwen. We werken met een fantastische groep mensen, hier en in Spanje, die er allemaal niet vies van zijn veel tijd, energie en passie te geven voor een beter galgo-leven. En dat is uiteindelijk het enige waar het om draait.

De eerste avonturen van Celin - door Gerrie & Hans.

Celin doet het uitstekend. Toen wij haar mee naar huis namen heeft ze nog een dikke twee uur zitten jammeren en janken maar daarna besloot ze blijkbaar er het beste van te maken. Gelukkig kon ze gelijk goed overweg met onze bijna 12 jaar oude mechelaar reu Don. Tussen hun beide bestaat acceptatie maar ze hebben nog niet veel belangstelling voor elkaar. Don staat Celin toe dat ze bij hem op de bank kruipt (binnen twee dagen) en dat ze naast hem staat in de keuken als er wat lekkers te halen valt (binnen één dag). We zorgen er wel voor dat Don met alles de eerste is. Als eerste naar buiten en naar binnen, het eerste koekje is voor hem en hij mag alles iets eerder dan Celin. Celin is gewend om voor te dringen en voor zichzelf op te komen. Don is een lieve sul die totaal geen dominantie in zich heeft. Hij vindt echt alles best. Met eten was ze enorm schrokkerig. Dat hebben we gemakkelijk kunnen stoppen door voor haar een anti-schrokbak te kopen. Ideaal. Nu doet ze er veel langer over en heeft ze ook meer rust om te eten. Don eet nog steeds in de keuken en Celin in de gang. Dat gaat prima en zo heeft ze ook even wat privacy. Het is wel een boefje want tijdens het kerstdiner met onze familie was ze heel lief en rustig maar ondertussen had ze wel een soepstengel gejat.....;) Iedereen lachen natuurlijk. *Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !*

Shedda na adoptie - ingestuurd door Simon & Chantal.

Met Shedda is alles super in orde, ze heeft stilaan haar plekje gevonden in huis tussen de poezen in, altijd wel op een zacht kussen. Toont aan dat ze toch heel wat achter de rug heeft! Ze loopt nu al los in de tuin en luistert goed, spelen doet ze zelden (is ze duidelijk niet gewoon), soms laat ze zich eens gaan en loopt ze enkele rondjes maar dat is toch nog zelden, ze komt dan direct bij ons, heel onderdanig. Verder hebben we de aangepaste voeding gevonden die ze graag eet, namelijk Real Nature van Zoomart. Droge brokken lust ze helemaal niet, we hebben zowat alles geprobeerd. Shedda wordt enorm aanhankelijk en kruipt regelmatig op onze schoot, ze heeft echt veel menselijk contact nodig maar dat krijgt ze hier met hopen. Ook als er kinderen komen gaat ze direct contact zoeken. Ze is heel sociaal en geduldig met kleine kindjes. We gaan redelijk veel met haar wandelen en dan lijkt ze wel vlug moe, dus doen we stilletjes aan. Ze was blijkbaar niet meer gewoon te wandelen, nu heeft ze er zin in als we de sleutels in hand nemen. We sturen ook een foto mee van onze mooie meid.

Nazorg, onbegrijpelijke keuzes – Woudy Dijkstra.

Elke keer wanneer je als medewerker van de nazorg een bericht krijgt dat je de nazorg van een geadopteerd hondje mag doen, ben je blij! Je doet er alles aan om de adoptie samen met de adoptanten tot een succes te brengen. E-mail, telefoon, berichten over en weer. De nazorg is een belangrijk onderdeel van de adoptie en met de ene adoptant heb je meer contact dan met de andere.

Na een half jaar intensief of soms minder intensief contact met de adoptant is het dan zover en "stopt" de nazorg. Ik zeg stop, maar dit is natuurlijk niet echt het geval. Adoptanten kunnen ook na de 6 maanden nog bij ons terecht.

Wanneer je dan een succesvolle nazorgperiode hebt gehad met de adoptant en de hond is het doel bereikt! Zowel hond als baas zijn heel blij met elkaar en gaan een leven samen tegemoet. Maar er zijn ook momenten waar ik als "nazorgcoach" wakker van kan liggen. Als je na 8 maanden ineens een bericht krijgt dat de adoptanten toch niet blij genoeg zijn met de hond, omdat de hond niet pittig genoeg is. Dan vraag je jezelf wel af of ik de adoptanten in de 6 maanden nazorg niet goed heb leren kennen of dat mensen twee gezichten hebben.

Op zo'n moment moet ik me beheersen om niet in de telefoon te kruipen om de inmiddels ex-adoptanten aan de tand te voelen. Een beschadigde arme ziel die zich na een moeilijke periode heeft weten te binden, wordt vervolgens weer weggedaan. Nee, dit zijn momenten welke ik nooit zal begrijpen en waarvoor ik gelukkig bij ons team terecht kan om er over te sparren. Soms blijven keuzes onbegrijpelijk!

GRH Vangkooien, ze zijn binnen!

Het komt gelukkig niet vaak voor maar soms gebeurt het toch, uw hond loopt weg en ... blijft weg. In een aantal gevallen, zeker niet altijd, kan het dan zinvol zijn om een vangkooi te gebruiken om te proberen uw hond weer te "vangen".

Neem altijd contact met ons op; wij kunnen u adviseren en u zo nodig helpen aan een vangkooi.

Onze stichting heeft recent 3 nieuwe vangkooien aangeschaft.

Een is voor onze shelters in Spanje en twee staan verspreid over Nederland (Randstad en Flevopolder).

De vangkooien staan ter beschikking van iedereen, ongeacht of het een hond van onze stichting of een andere organisatie betreft.

Uiteraard onder de voorwaarden dat de kooi wordt opgehaald bij - en weer z.s.m. na gebruik in de oorspronkelijke staat wordt terugbezorgd op ons adres. Legitimatie is verplicht bij het ophalen van de kooi. Tevens vragen wij een borgsom van € 100,00.

De afmeting van de kooien is: 180 lang x 60 breed x 70 hoog (cm), echter opvouwbaar, dus eenvoudig te vervoeren.

Wilt u een vangkooi van ons gebruiken, neem dan contact op met het [adoptieteam](#).

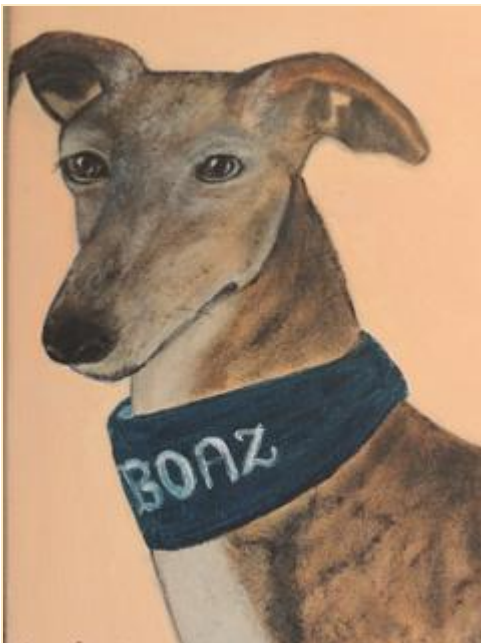
Pleeggezin aan het woord: Hans en Feline van Rijsinge.

Wij, (Feline, Hans, onze zonen Richard en Maurice en niet te vergeten de roedel Berto, Ita, Quijo en Ranka) zijn 't pleeggezin.

Onze eerste Galga (1979) hebben we ooit zelf uit Spanje meegenomen als pup. Ze was daar aan het zwerven en aan haar lot overgelaten. Wij vonden het al raar dat zoveel Spanjaarden makkelijk deden over de hond, achteraf weet je het pas, maar de dierenarts zei al: neem maar mee, spuitje, paspoort en hup de auto in naar Holland. Zij heeft ruim 12 jaar bij ons gewoond als een enthousiaste hond die altijd wilde spelen. Heel zachtvaardig. Wij hebben toen meer kennis gekregen van het ras, maar door opgroeiende kinderen, drukke werkzaamheden is het altijd bij 1 hond gebleven.

Later zouden we zeker weer een windhond nemen, dat later werd 2010 toen Ita als adoptiehond in ons gezin kwam. Daarna ging het snel, binnen 1 jaar waren er 3 galgo's in huis. Toen werd er opgebeld door de Stichting GRH, of we een pleeghond in huis wilden nemen? Na overleg hebben we snel besloten dat we dat gingen doen, in 2011 kwam India als eerste, vrij snel was daar al een liefhebber die India in hun gezin wilde opnemen. Toen kwamen er meer honden die allemaal lief waren en, ofwel herplaatst moesten worden, of die wij van het vliegveld of bij de aankomstplaats van de bus uit Spanje opgehaald hebben.

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !

Galgo in de kunst - door Indra Corputty.

Van mijn zus kreeg ik voor mijn verjaardag een schilderij van een Galgo cadeau. Ze had het zelf geschilderd. Ik was er heel blij mee en het hing dan ook op een mooi plekje in onze huiskamer. Tot ik op FB een veiling zag waarvan de opbrengst voor de Galgo's in Spanje zou zijn.

Ik bedacht me geen moment en schonk het schilderij voor de veiling. Daarbij had ik aangegeven dat het startbod € 17,50 moest zijn. Toen begonnen de biedingen en het eerste bod was 18 euro, daar ging iemand overheen en bood 35 euro. Al snel was het hoogste bod 155 euro..

Ik was verbijsterd. Het schilderij heb ik naar Washington moeten sturen en deze mevrouw heeft nog 2 schilderijen van mijn zus gekocht en gevraagd of mijn zus al haar honden wilde schilderen. Daarna kreeg ik dit mooie schilderij van Boaz en dat hangt nu aan de muur.

Mijn zus heeft helemaal geen opleiding gehad maar heeft er duidelijk aanleg voor. Ze heeft al vele schilderijen gemaakt van onder andere katten, boeddha's, Michael Jackson en natuurlijk Galgo's . Ik verkoop de schilderijen voor mijn zus en schenk een deel van de opbrengst aan het Noodfonds van Greyhounds Rescue Holland.

En tot slot vind ik het wel leuk te vertellen dat ik onlangs aan een andere veiling voor Galgo's in Spanje nog 2 schilderijen heb geschonken en mijn zus op aanvraag schilderijen maakt voor een paar mensen in onder andere Amerika, Schotland en Canada. *Voor meer foto's kunt u kijken op onze [website](#) !*

Vrijwilligster aan het woord: Anneke Baljeu.

Stel je eerst eens voor?

Ik ben Anneke Baljeu en woon samen met mijn man en 3 kinderen in Mook. Ons gezin wordt verrijkt door 3 galgo's en een podenco, alle geadopteerd bij GRH. Ik werk parttime in de thuiszorg. En verder vind ik het heerlijk om lekker tussen mijn hondjes op de bank te kruipen met een goed boek.

Hoe kwam je in aanraking met GRH?

Begin 2009 begon het bij ons te kriebelen om weer een hond aan te schaffen nadat we een paar maanden eerder onze hond hadden moeten laten inslapen. Mijn man had vroeger een whippet gehad en wilde er graag weer een. Dus ik ging googelen en toen stuitte ik op de site van GRH. Ik had wel eens gehoord over windhonden in Spanje, maar me er nog nooit serieus mee bezig gehouden. Wat ik las op de website brak mijn hart! Dus de beslissing was snel gemaakt en we vulden het adoptieformulier in. Onze eerste Galgo (Sascha) had verlatingsangst en om haar te helpen kwam er nog een Galgo bij (Bodhi), probleem opgelost! Echter kregen wij er wel een ander "probleem" bij, we raakten besmet met het Galgo-virus! En zo werden we tijdens een wandeling van GRH op slag verliefd op Django. Ook de wat minder bekende podenco's hebben het heel zwaar in Spanje. Dus toen de kleine Amico ter adoptie kwam sloten wij ook deze vrolijke snuiter in ons hart. *Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !*